

Sygn. akt IV KK 742/18

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2019r.,

sprawy **M. P.**

skazanego z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 lipca 2018r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G.

z dnia 12 kwietnia 2018r., sygn. akt IV K [...],

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. T. K. - Kancelaria Adwokacka w K. – kwotę 738,00 zł (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego M. P.**

UZASADNIENIE

W kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 12 lipca 2018 r., którym utrzymano w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G. z 12 kwietnia 2018 r. skazujący M. P. za popełnienie w dniu 29 kwietnia 2017 r. przestępstwa z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. z zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 7 lat pozbawienia wolności, obrońca podniósł zarzut rażącej obrazy art. 64 § 1 k.k. poprzez błędne uznanie, że między

art. 163 § 1 pkt 1 k.k. a art. 279 § 1 k.k. (przepis ten przyjęto za podstawę recydywy) zachodzi podobieństwo w rozumieniu art. 115 § 3 k.k.

Prokurator Rejonowy w G. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się niezasadna w stopniu oczywistym. Argumentacja zaprezentowana w prokuratorskiej odpowiedzi na kasację, jako wszechstronna i wyczerpująca, zasługiwała na pełną aprobatę. Nie dostrzegając potrzeby powtarzania w całości zamieszczonych w niej wywodów, Sąd Najwyższy uznał za celowe odnotowanie tylko tych zagadnień, które miały dla rozstrzygnięcia sprawy na etapie postępowania kasacyjnego znaczenie kluczowe.

Art. 115 § 3 k.k. stanowi, że przestępstwami podobnymi są przestępstwa należące do tego samego rodzaju. Ugruntowany w judykaturze jest pogląd, że podstawą ustalenia przynależności porównywanych typów przestępstw do tego samego rodzaju może być każde z atakowanych nimi dóbr, bez znaczenia, czy mieści się ono w głównym, czy ubocznym przedmiocie ochrony (zob. wyr. SN z 24 sierpnia 2016 r., V KK 33/16). Przyjmuje się też, że kwestia podobieństwa przestępstw w rozumieniu art. 115 § 3 k.k. nie może być oceniana w perspektywie abstrakcyjnej – jako „podobieństwo” typów czynów zabronionych – ale wyłącznie w perspektywie konkretnej. Przedmiotem oceny są więc konkretne czyny realizujące znamiona typów czynów zabronionych. Trzeba przy tym mieć na uwadze fakt, że dany typ czynu zabronionego może chronić różne dobra prawne i dopiero ocena konkretnego zachowania pozwala na ustalenie, które z chronionych dóbr zostało przez ten czyn naruszone bądź zagrożone (zob. postanow. SN z 30 marca 2016 r., I KZP 23/16, OSNKW 2016, z. 5, poz. 29).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, w której wystąpiła konieczność ustalenia, czy przypisane M. P. przestępstwo sprowadzenia pożaru, a więc zdarzenia zagrażającego życiu i zdrowiu wielu osób oraz mieniu w wielkich rozmiarach, w wyniku którego zniszczeniu uległo mienie o łącznej wartości niewiele ponad 70 tys. zł, i przestępstwo kradzieży z włamaniem, za które został wcześniej skazany, przynależą do tego samego rodzaju przestępstw, należało stwierdzić, że przedmiotem ochrony każdego z nich było mienie. Co prawda w wypadku

przestępstwa z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. mienie było ubocznym przedmiotem ochrony (głównym było wszak bezpieczeństwo powszechne), ale okoliczność ta dla oceny, czy między tym przestępstwem, a przestępstwem z art. 279 § 1 k.k. (tu głównym przedmiotem ochrony było mienie) zachodziło podobieństwo w sensie wskazanym w art. 115 § 3 k.k., pozostawało bez znaczenia. Dlatego uprawnione było zapatrywanie Sądu *a quo*, zresztą nie zakwestionowane w apelacji obrońcy, a zaakceptowane przez Sąd odwoławczy, że w konkretnej perspektywie oba analizowane przestępstwa były podobne.

Uogólniając całe zagadnienie, wolno wyrazić pogląd, że **przestępstwa określone w art. 163 § 1 pkt 1 k.k. i art. 279 § 1 k.k. należą – przy spełnieniu warunku, że ubocznym dobrem chronionym przez przepis określający przestępstwo sprowadzenia pożaru jest mienie – do tego samego rodzaju, a więc są przestępstwami podobnymi w rozumieniu art. 115 § 3 k.k.**

Z tych względów Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.k. Aktualna sytuacja skazanego, to jest odbywanie kary pozbawienia wolności, legła u podstaw decyzji o zwolnieniu go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne (art. 624 § 1 k.p.k.).